

Stand til at gøre sig bekendt med alle en Banks Enkeltheder. Selv om Bankbestyrelser i Almindelighed er lønnet ganske godt, bestaar de under almindelige Forhold af Mennesker, som har andet Erhverv og derfor heller ikke vil være i Stand til at følge alle en Banks Forretninger, som kan være tusindtallige paa een Dag; i de store Banker her i Hovedstaden afgøres daglig en Vrimmel af Forretninger, og jeg for min Part kan ikke indse, at en Bestyrelse dér kan faa saa stort Ansvar som Direktionen, og endnu mindre kan jeg finde, at et Repræsentantskab maa have et saadant Ansvar. Det er fuldstændig rigtigt, hvad den højtærede Erhvervsminister udtalte ved Fremsettelsen af dette Lovforslag, at hvis der er nogen, der har Lyst til at have et saadant Reklameskilt som et Repræsentantskab med fine Navne hentede fra Adelen, Industribaronernes og Pengevæsenets Verden, skal de have Lov til det, men det maa være klart for Alverden, at det er ganske uden Betydning; den Dag, da deres Navne skal betyde noget, kender de ingenting, ved ingenting, og saa kan de ingenting huske. Som Følge deraf er det slet ikke noget værd, at en Bank kan reklamere med Lensgreve den og den, Stordirektør den og den som siddende i Repræsentantskabet, men saa bør Repræsentantskabet ogsaa, som den højtærede Erhvervsminister meget rigtigt har fremhævet, skydes tilbage til en ganske underordnet Institution, der kun har en reklamemæssig Opgave, og vil man endelig have noget Ansvar hængt paa Repræsentantskabet, nu vel, saa maa det ogsaa, som det er foreslaaet her i Lovforslaget, have en Forpligtelse til at gennemgaa Regnskabet. Jeg kan imidlertid ikke indse, at der er noget Menneske, der vinder noget derved, alle maa vide, at saadanne Repræsentantskaber ikke ved og ikke kan vide meget mere om Regnskabet end en hvilken som helst anden Person, der faar Regnskaberne i Hænde og ser paa dem. Selv om de har siddet i et Par Møder og hørt Direktørerne fremlægge og forklare de enkelte Poster, ved de saamænd ingenting og kan ikke garantere for noget som helst. Jeg kunde derfor ønske, at vi, naar Ministeren til sin Tid fremsætter Forslag om Revision af Aktieselskabsloven, faar fastslaaet, at det er Bestyrelsen og Direktionen, der har Ansvaret, men at det selvfølgelig er Direktionen, der har det afgørende Ansvar, og at der fastsættes Straf langt strengere end de

nugældende for Direktioner, som begaar Svindel eller under mildere Former begaar Urigtigheder, og særlig for dem, som vildleder Publikum ved at aflægge falsk Regnskab.

I § 9 har Ministeren indflettet en Række Bestemmelser vedrørende Kontrolten med Ledelsen af Bankerne, og disse Bestemmelser tillægger ogsaa jeg meget stor Betydning, fordi der, som det fremgik af det, jeg læste op før, er en stor Del Banker, som er havareret, fordi Direktørerne og de overordnede Funktionærer spekulerede selv, fordi de begunstigede deres gode Venner, som spekulerede, fordi de sad i Ledelsen for andre Selskaber og begunstigede dem med store Laan. Der foreligger i § 9 en Række Forslag til Ordning af hele dette Forhold, og det forekommer mig, at disse Forslag er meget moderate, der er taget alle mulige praktiske Hensyn, saaledes at man skulde synes, man meget let maatte kunne enes om disse Bestemmelser her i Rigsdagen. § 9 begynder med: „Det paahviler Bestyrelse og Direktion med ganske særlig Omhu at overvaage Forsvarligheden af og Sikkerheden for de Engagementer, som Banken indgaa med Bestyrelsens eller Repræsentantskabets enkelte Medlemmer eller med Selskaber, for hvilke disse er Direktører eller Bestyrelsesmedlemmer.“ Ja, det er jo en ganske selvfølgelig Bestemmelse. Som man ser, er man ikke gaaet saa vidt, som maaske mange vilde finde rimeligt, at forbyde en Bank at indgaa Engagementer med sin egen Bestyrelse, men man har indskærpet, at der skal ydes en ganske særlig Omhu ved Overvaagelsen af, at der intet uforsvarligt sker i denne Retning. For Personer, der er knyttet til Direktørerne ved Slægt- eller Svogerskab o. s. v., gælder de samme Bestemmelser. Endvidere bestemmes det, at Direktører, Filialbestyrere og Funktionærer i en Bank ikke for egen Regning under nogen Form maa deltage i Spekulationsforretninger. Det er en ren og klar Bestemmelse; men der kommer en Eftersætning, som i nogen Grad udvisker det rene og klare, idet det hedder: „Som Spekulationsforretninger anses i denne Lov Køb eller Salg med spekulativt Formaal, naar Forretningen helt eller delvis sker paa Kredit eller ved Hjælp af i dette Øjemed optaget Laan.“ Det er selvfølgelig en Indrømmelse, Regeringen har maattet gøre overfor den voldsomme Modstand, man kunde vente sig paa dette specielle Omraade, og der kan maaske anføres meget til Forsvar for den, men jeg vil dog